

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie z powództwa S. K. przeciwko Towarzystwu (...) w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo i nie obciążył powoda kosztami procesu.

[wyrok k.75]

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne, w oparciu o które wydał kwestionowany wyrok, a które w całości podziela i przyjmuje za własne Sąd II instancji.

[uzasadnienie k.76-79 odwr.]

Powód zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając naruszenie przepisów:

I. prawa materialnego, tj.:

1. art. 361 k.c. poprzez uznanie, że w niniejszej sprawie nie doszło do powstania szkody majątkowej u powoda w postaci utraconego zarobku w związku z postojem samochodu po wypadku,
2. art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wykazał w sposób dostateczny roszczenia dochodzonego złożonym pozwem,

II. prawa procesowego, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnej i obiektywnej analizy materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie, w szczególności przez pominięcie zeznań i uwag powoda dotyczących wysokości osiągniętych dochodów przed wypadkiem, sposobu wystawiania paragonów fiskalnych i raportu fiskalnego, miesięcznych kosztów zakupu paliwa i wysokości comiesięcznego podatku dochodowego, a także ilości kilometrów przejechanych przez powoda w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą w charakterze taksówkarza,
2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i uznanie, że działalność strony powodowej nie ogranicza się do pracy w charakterze taksówkarza,
3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie udowodnił prawdopodobieństwa uzyskania korzyści, tym samym uniemożliwił sądowi ustalenie co najmniej przybliżonej wartości osiąganego dochodu, w związku z dokonaną przez pozwanego częściową wypłatą odszkodowania.

Ponadto powód zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych poprzez:

- a) ustalenie, że nie da się określić wysokości osiąganego przez powoda dochodu z tytułu działalności gospodarczej ze względu na opłacanie przez niego podatku w formie zryczałtowanej,
- b) uznanie, że pomimo pouczenia o treści art. 6 k.c. powód nie wykazał wysokości osiąganego przychodu,
- c) ustalenie, że powód nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających dochodzone pozwem roszczenie i nie składał żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie,
- d) pominięcie przedkładanych przez powoda paragonów kasy fiskalnej i innych dokumentów fiskalnych na okoliczność osiągniętych przez niego dochodów.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie dochodzonego roszczenia w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

[apelacja k.93-96]

Pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie apelacji i zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

[odpowiedź na apelację k.108]

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, należy stwierdzić, że w rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji w sposób prawidłowy zgromadził materiał dowodowy oraz dokonał jego należytej oceny. W uzasadnieniu skarżonego wyroku w sposób logiczny i wyczerpujący podał przyczyny, dla których oparł się na konkretnie powołanych dowodach, oraz dla których nie dał wiary zeznaniom powoda.

Przechodząc do zarzutów apelacyjnych, należy stwierdzić, że – jak wielokrotnie już podkreślano w orzecznictwie – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Nie jest więc wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji, tak jak uczynił to powód w swej apelacji. Strona skarżąca ma bowiem obowiązek wykazania naruszenia przez Sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c., a zatem wykazania, że Sąd wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów, natomiast temu powód jako strona skarżąca nie sprostał.

Także kolejny zarzut - naruszenia art. 361 § 1 k.c. jest bezzasadny, albowiem Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznał, że powód niewątpliwie poniósł szkodę, jednakże mimo to powództwo zostało oddalone z uwagi na nieudowodnienie przez powoda, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c., wysokości dochodzonego przez niego roszczenia.

Sąd Rejonowy również w sposób prawidłowy wskazał, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Występując z powództwem, powód powinien przedstawić Sądowi dowody na poparcie swoich twierdzeń, w tym również co do wysokości dochodzonej kwoty. Dochodząc zwrotu utraconego zarobku w związku z postojem samochodu, powód winien był szczegółowo wskazać, w jakiej wysokości uzyskiwał zarobki bezpośrednio przed wypadkiem, a w jakiej wysokości po wypadku. Sąd I instancji trafnie zauważył i uznał, że przedstawione przez powoda okresowe raporty fiskalne nie mogą stanowić podstawy wyliczenia utraconego przez powoda zarobku w związku z postojem samochodu po wypadku, wykorzystywanego wcześniej przez powoda jako taksówka. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bowiem, że powód prowadzi działalność gospodarczą także w innych obszarach, a nie tylko w zakresie przewozu osób. Z uwagi na to, że w złożonych przez powoda raportach fiskalnych brak jest adnotacji, z których by wynikało za jakiego rodzaju usługi są one wystawione, niemożliwym jest dokonanie kontroli, czy wszystkie one faktycznie dotyczą zapłaty za usługi przewozu osób. Należy podkreślić, że wskazywała już na to strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego, uznając żądania powoda

w tym zakresie za uzasadnione jedynie w części i wypłaciła powodowi tytułem odszkodowania za utracone zarobki kwotę 877,80 zł.

W toku przedmiotowego procesu powód został pouczony o konieczności udowodnienia swoich twierdzeń oraz rodzajach dowodów, a ponadto o możliwości ustanowienia pełnomocnika z wyboru w osobie adwokata lub radcy prawnego, bądź złożenia wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. W odpowiedzi na to powód oświadczył, że złożył wystarczająco dużo dowodów i nie zamierza więcej niczego składać (k.72).

Konkludując, powód nie udowodnił, aby w związku z przestojem taksówki należało mu się odszkodowanie z tytułu utraconych zarobków w spornym okresie powyżej kwoty 877,80 zł wypłaconej mu z tego tytułu przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 4 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.